

1

ברתי המשפט

תד 002165/09
תאריך: 26.10.2010

בית משפט לתעבורה ירושלים
בפני: כב' השופט נ. ריבלין

בעניין: מדינת ישראל
אגף תנועה את"י-ים

המאשימה

נ ג ד

1. סמעאן סמעאן
2. אבו טיר חיאם

הנאשמים

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

הכרעת דין

1. העובדות המוסכמות

הנאשם 1 בעלים של גן ילדים בצור באחר בו לימדה נאשמת 2.

ביום 19.11.08 סמוך לשעה 14:00 נהג הנאשם רכב "משא סגור" והסיע בו ילדים. מדובר ברכב שמחלקו האחורי ניתן לצאת רק מצד ימין באמצעות דלת הזזה.

הילדים הוסעו מן הגן, כל ילד לביתו. ברכב היו גונת שישבה ליד הנאשם (שפה עלאן ע.ת. 5) ונאשמת 2 אף היא גונת שישבה מאחור עם הילדים.

בהגיע הנאשם לרחבת חניה ליד ביתו של אסמעיל אבו חאמד ז"ל יליד 24.5.06 (להלן - המנוח) הסיע הרכב לתוך החניה, לאחר הסיע הרכב לאחור ונעמד. הדופן השמאלית של הרכב פנה לכיוון ביתו של המנוח ו הדופן הימני (ממנו ניתן לצאת) לכיוון השני.

שעה שהרכב בעמידה ירדו מן הדלת האחורית ימנית המנוח ואחותו (ילידת 2005). אימו של המנוח אחסן אבו חאמד (ע.ת. 4) ירדה מן הבית המצוי בסמוך לחניה והמתנה לילדים בקירבת הרכב משמאלו. קודם ירדה אחותו של המנוח שהגיעה לאימה שעמדה משמאל לרכב. לאחר, ירד המנוח מדלת ימנית אחורית ובשלב זה החל הנאשם מסיע הרכב קדימה כדי לצאת מהחניה אז נפגע המנוח מגלגל קדמי שמאלי.

הנאשם נהג ללא רשיון רכב ובטוח ברי תוקף.

2. התשובה לאישום

בתי המשפט

תד 002165/09
תאריך: 26.10.2010

בית משפט לתעבורה ירושלים
בפני: כב' השופט י. ריבלין

1
2 **הנאשם 1** אכן פגע במנוח אך אינו אשם ואין לייחס לו אחריות לאירוע התאונה.
3 לעמדת נאשם 1 הבהין במנוח ובאחרותו מניעים לאימים. הדלת ברכב נסגרה ואז
4 החל הנאשם לצאת מהחניה. לאחר כחצי מטר צעקו לו "עצור!" והסתבר שהמנוח
5 נפגע. לגבי הקשר הסיבתי בין התאונה והמוות טען ב"כ נאשם 1 המנוח נפטר כחצי
6 שעה לאחר התאונה ולפיכך "נותר הקשר הסיבתי".
7 **לגבי נאשמת 2** נטען כי לא היתה מלווה, לא קיבלה שכר כמלווה ולא היה
8 מפתקידה להיות מלווה "כמשמעותה ההגדרה בפסיקה".

נסיבות אירוע התאונה

9
10
11
12 בזירת התאונה היו הנאשם, הנאשמת, אימו של המנוח וע.ת. 5.
13 מוחמר הראיות עולה כי **אין** עדות אחת מושלמת אשר מתארת אופן התרחשות
14 התאונה מרגע שהמנוח ירד מדלת ימין של הרכב עד שנפגע מגלגל קדמי שמאל
15 של הרכב.

16 **אימו של המנוח** (ע.ת. 4) העידה כי ירדה מביתה לחצר ועמדה כ-2-1.5 מטר מדופן
17 שמאל של הרכב, שעה שהנאשם עצר להוריד את ילדיה. בתה הגיעה אליה ותוך
18 כדי ששוחחה עימה הבהינה ברגליו של המנוח "יורדות מן הרכב". אז אמרה ע.ת. 4
19 "ידידותי עם הילדה בכפיפה, אמרתי לה חכי אני אביא אותה. כאשר הילד הגיע
20 למקום שמסומן B (ראה הסקיצה ת/10 - י.ר.) נסגרה הדלת של הרכב והרכב
21 התחיל לזוז. שמעתי שהוא מוריד את בלם הילד ומתחיל לנסוע. הנהג התחיל
22 לנסוע (אמרתי לנהג "חכה חכה", הבנתי מהתנועה של הרכב שהוא מתחיל לנסוע
23 ואמרתי לנהג לחכות, במהירות הלכתי לתפוש את הילד והרכב התחיל לנסוע
24 והגלגל השמאלי (קדמי - י.ר.) עלה עליי. הייתי לידו" (פרוטי עמ' 25 ש' 9-14).
25 ע.ת. 4 ציינה כי דלת הרכב נסגרה שעה שהמנוח הגיע לאיזור הגלגל הקדמי שמאלי
26 (פרוטי עמ' 26 ש' 9) ואחר אמרה שקשה לה לדייק (ש' 24-25).
27 משנשאלה ע.ת. 4 אם איד שהדלת נסגרה החל הנאשם לזוז השיבה בחיוב (פרוטי
28 עמ' 29 ש' 14-15 וש' 25-27). אח"כ אמרה "ראיתי את בני יורד מהרכב והתחיל
29 לבוא ושהוא הסתובב ראיתי את כולו..." (פרוטי עמ' 30 ש' 4-5).
30 בהמשך מספרת ע.ת. 4 כי הנאשם כלל לא חש בפגיעה, כי נעצר לשמע הצעקות
31 ולאחר שחזר לאחור חולץ המנוח (פרוטי עמ' 25 ש' 14-17).

בתי המשפט

תד 002165/09

תאריך: 26.10.2010

בית משפט לתעבורה ירושלים

בפני: כב' השופט י. ריבלין

1 משנשאלה אם המנוח נפגע גם מחלקן אחר של הרכב השיבה בשלילה (פרוט' עמ' 32
2 ש' 10-11).
3 את אופן ההליכה של המנוח עובר לתאונה תיארה ע.ת. 4 "הילד רץ לאורך הדופן
4 הימני של הרכב מהיר והמשיד לאורך החזית של הרכב וכאשר הגיע לגלגל הקדמי
5 שמאל רכב הנאשם עלה עליו" (פרוט' עמ' 25 ש' 22-23).
6
7 ע.ת. 5 מסרה הודעה במסמך (ת/14) בה ציינה כי ישבה ליד הנאשם ואילו
8 הנאשמת ישבה מאחור ברכב. לדברי ע.ת. 5 היו ברכב 15-25 ילדים והנאשם פיזר
9 הילדים לבתיהם. גם ע.ת. 5 מציינת כי הנאשם הסיע רכבו לתוך חצר ביתו של
10 המנוח ושם הסיע הרכב לאחור ועצר כדי להוריד המנוח ואחותו. לגבי התאונה
11 אמרה "שמעתי דלת ההזזה נפתחת מימין. אני נשאיתי עם הפנים קדימה ואז
12 שמעתי הדלת נסגרת. הנהג עדיין עומד ושמעתי את אמא של אסמעיל (המנוח -
13 י.ר.) צועקת חזק. הסתכלתי לשמאל והוא התקרב אלינו ומדברת דיבור שלא
14 הבנתי אותו וצעקתי "אבו נאסר" וראיתי הרבה דם מהילד...". (ש' 9-13).
15 ע.ת. 5 טענה שלא שמה לב למה שהתרחש ולא ידעה להסביר כיצד נפגע המנוח (ש'
16 16-19). ע.ת. 5 גם טענה שלא חשה שהנאשם הסיע הרכב (ש' 26), אך העידה
17 ששמעה הדלת של הרכב נפתחת ונסגרת (פרוט' עמ' ש' 13). בעדותה בבית המשפט
18 חזרה ע.ת. 5 על דבריה בהודעה לפיהם לא שמעה את המנוח ואחותו יורדים
19 מהרכב והסבירה כי פניה היז קדימה (פרוט' עמ' ש' 37 ו-10). ע.ת. 5 גם חזרה
20 ואישרה שלא חשה שהרכב זו (פרוט' עמ' ש' 17-30 ועמ' ש' 1-19).
21
22 הודעת הנאשם (ת/8). משהתחיל הנאשם לנסיעות אירוע התאונה אמר כי נעצר
23 כדי שהילדים ירדו ולא יודע אם "המלווה" (הנאשמת) יצאה ואז מוסיף "ועודני
24 עומד ראיתי דרך מראה ימין שהיא הולכת מימין לרכב לכיוון אחורה, בשלב זה
25 לא ראיתי שהורידה הילד מימין הרכב ומאותו רגע איבדתי קשר עין מימין
26 והסתכלתי לפניו ושמעתי סגירת דלת הזזה ימנית והתחלתי בנסיעה ושמעתי
27 צעקות של אמא של הילדה שעמדה במרחק 2 מ' משמאל לרכב ליד חלק אחורי
28 מיד נעצרתי וראיתי הילד... ראש שלו סמוך לגלגל קדמי שמאלי ושאר גופו
29 לכיוון גלגל ימין...". (ש' 12-7). הנאשם טען שלא חש שפגע בילד (ש' 20). והסביר כי
30 נסע היות שחשב שהילד מאחרי הרכב בדרך לאימו (ש' 27). בנוסף אישר הנאשם
31 שלא ראה הילד (ש' 49).
32

בתי המשפט

תד 002165/09

תאריך: 26.10.2010

בית משפט לתעבורה ירושלים
בפני: כב' השופט י. ריבלין

1 עדות הנאשם: בעדותו אמר הנאשם כי ראה את הנאשמות מורידה הילדים מדלת
2 הזזה ימנית "... הורידה את האחות הגדולה של הילד ואז ירדה המלווה (נ/2) –
3 י.ר.) לחצר ולקחה את התנינוק. כשהורידה את הילדה ראיתי את הילדה הולכת
4 מימין לרכב מאחור וחולפת על פי החלק האחורי של הדג והולכת לאמא שהיתה
5 משמאל לרכב" (פרוט' מיום 10.2.10 עמ' 7 ש' 25-27). אחר מוסיף הנאשם ומספר
6 "הורידה הנאשמת 2 את המנוח והובילה אותו לאימו במסלול זהה למסלול
7 שעברה עם הילדה". הנאשם גם טוען כי הנאשמות שוחחו מספר שניות עם אימו
8 של המנוח, נכסה לרכב, סגרה הדלת ואמר לו סע. בשלב זה אמר הנאשם
9 "הסתכלתי בראי ימינה, שמאלה והסתכלתי קדימה אף אחד לא היה בחצר ואז
10 התחלתי לנסוע. נסעתי 40 ס"מ קדימה ואז שמעתי את הצעקות של האמא. על
11 המקום עצרתי..." (פרוט' מ- 10.3.10 עמ' 8 ש' 10-1 ופרוט' 8-5 ש' ופרוט'
12 מ- 29.6.10 עמ' 8 ש' 18-19 ועמ' 10 ש' 2-5).

13
14 הנאשמות מסרה בהודעתה (ת/9) כי לאחר שהנאשם עזר יצאה מן הרכב, המנוח
15 ואחותו ירדו ואחזו ידיים ושניהם צעדו לכיוון חזית הרכב, אז סגרה דלת הרכב
16 ואז הנאשם החל בנסיעה כי מיהר לפזר הילדים. על פי הסברי הנאשמת היא לא
17 הספיקה לצעוק לנאשם לעצור והנאשם הסיע הרכב לפנים ובשלב זה, שמעה את
18 אימו של המנוח שהיתה משמאל לרכב צועקת (ש' 12-6).

19 הנאשמות נשאלה אם הופתעה שהנאשם החל לנסוע כי לא ראתה הילדים מגיעים
20 לימין הרכב (ש' 21) והכחישה טענת הנאשם כי הילדים הלכו מאחורי הרכב (ש' 27-
21 28)

22 הנאשמות בהודעתה ציינה כי ישבה ברכב מאחור ואומרת "הנהג נעצר ואני יצאתי
23 קודם והוצאתי את הילד ואחותו... אני נכנסתי לתוך הרכב וסגרתי דלת ההזהר".
24 משנשאלה הנאשמות אם מסרה הילדים לאימם השיבה בשלילה והסבירה כי אימם
25 המתגינה בפתח ביתה לילדים (ש' 32-33). משנשאלה מדוע לא לקחה הילדים
26 לאימם השיבה כי תמיד מורידה הילדים בשביל.
27

28 בבחי"ש בעדותה טענה הנאשמות כי לא נהגה לרדת עם הילדים וכך גם במקרה דין
29 (פרי' מיום 29.6.10 ש' 16-17). משנשאלה הנאשמת לגבי מסי' הילדים שהוסעו
30 במועד התאונה, השיבה 27 ילדים בניגוד להודעתה במשטרה, אז דיברה על 7 (פרי'
31 מיום 29.6.10 עמ' 13 ש' 6 ש' 14-17). הנאשמות גם העידה בניגוד לאימרתה

בתי המשפט

תד 002165/09
תאריך: 26.10.2010

בית משפט לתעבורה ירושלים
בפני: כבי' השופט י. ריגבלין

1 בודדערתה כי לא ירדה עם הילדים מהרכב וזאת לבקשת הנאשם (פרוט' מיום
2 29.6.10 עמ' 14 ש' 4, 30 עמ' 18 ש' 2).

3
4 **הבוחן המשטרתי** ע.ת. 1 יהודה כהן הגיש שורת מסמכים (תרשים, תרשים שדה
5 ראוי, לוח תמונות ודו"ח בוחן – 1/ת-5).

6 ע.ת. 1 שחזר מסלול נסיעת הנאשם מרגע שנכנס לרחבת ביתו של המנוח ועד
7 התאונה (2/ת) וזאת על בסיס העדויות שבתיק.

8 ע.ת. 1 גם ערך בדקיות שדה ראיה וקבע "השטח המות" שיש לנהג (3/ת). יש להדגיש

9 כי איזור הגלגל הקדמי שמאל אינו בשטח המות (ראה פרוט' עמ' 10 ש' 7-8). וכי

10 מויות של 60° מפינה קידמית שמאלית, שדה הראיה פתוח (ראה פרוט' עמ' 10 ש'
11 7-12).

12
13 **הקשר הסיבתי בין התאונה והמוות**

14 עפ"י חומר הראיות התאונה אירעה סמוך לשעה 14:00 ואין הצדדים חלוקים לגבי
15 קשעה.

16 ע.ת. 2 ד"ר אבנר חלף העיד כי סמוך לשעה 14:25 הובא המנוח למרכז הרפואי צור
17 באחר ללא הכרה ומדמם. גם הדופק של המנוח היה חלש. לאחר דקות נפטר
18 המנוח (ראה ת/6 - 9/).

19 בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם העיד ע.ת. 2 כי גם אם היה מגיע למקום טיפל נמרץ
20 לא ניתן היה להציל המנוח (פרוט' עמ' 13 ש' 20-21).

21
22 **תפקידה של הנאשמת**

23 **ע.ת. 4** העידה כי נאשמת 2 טיפלה בילדים הקטנים בנן (עמ' 27 ש' 24) וכי לא תמיד
24 נלוותה לילדים (עמ' 27 ש' 28 ועמ' 34 ש' 23 וש' 27) ולגבי האירוע אמרה ע.ת. 4 כי
25 ביום האירוע לא ראתה את נאשמת 2 ככל (פרוט' עמ' 28 ש' 4-3). בהמשך עדותה
26 אמרה "הנאשם היה אחראי על הילדים ומסיע אותם ומקבל כסף" (פרוט' עמ' 34
27 ש' 8).

28
29 **ע.ת. 5** נשאלה בהדגרתה (ת/14) מה היה תפקידה של הנאשמת ותשובתה הייתה
30 "היא מונדרדת בד"כ כמלווה לילדים (מטפלת בהם)" (ש' 30).

בתי המשפט

תד 002165/09
תאריך: 26.10.2010

בית משפט לתעבורה ירושלים
בפני: כב' השופט י. ריבלין

- 1 בבית משפט משנתקרה ע.ת. 5 אמרה כי הנאשמת "...התיישרה אחורה ורצתה
- 2 להוריד את הילדים... היתה פותחת את הדלת ומורידה את הילדים" (פרוט' עמ' 36
- 3 ו-17 עמ' 22).
- 4 בתקירתה בבית המשפט גם אמרה ע.ת. 5 כי לא מתפקדה ללוות הילדים כי היא
- 5 מורה (פרוט' עמ' 38 עמ' 12 ושי' 18).
- 6 משהיתה יחסה לתפקידה של הנאשמת אמרה "בייבי סיטר מטפלת" (פרוט' עמ' 39
- 7 עמ' 28) ואחר אמרה כי היא היתה מורידה ומעלה ילדים וגם בייבי סיטר (פרוט' עמ' 40
- 8 עמ' 22).
- 9
- 10 **הנאשם** בהודעתו אמר כי הנאשמת גם מטפלת בילדים וגם מלווה אותם וכי היא
- 11 ישרה מאחור עם הילדים (שי' 4-3).
- 12 בבית משפט בעדותו הגדיר הנאשם את הנאשמת "כמלווה" וגם את ע.ת. 5 הגדיר
- 13 ככזו (פרוט' מיום 10.2.10 עמ' 7 עמ' 14-15) והנאשם גם הסביר "כל מורה שעולה
- 14 או מלווה היא מלווה כלומר שתיהן (הנאשמת וע.ת. 5 – י.ר.) היו מלווה..." (פרוט' מיום 10.2.10 עמ' 21-20).
- 15
- 16 משנדרש הנאשם לשאלת מיקום המלווה ברכב השיב "המושב האחורי ליד דלת
- 17 ההזזה" (פרוט' מיום 10.2.10 עמ' 8 עמ' 28 ופרוט' עמ' 11 עמ' 6-7).
- 18 משנדרש הנאשם לשאלת התגמול הכספי לנאשמת על הליווי טען "...זה בתוך
- 19 המטבחית, זה הסכם, המלווה לא מקבלת תוספת על הליווי" (פרוט' מיום 10.2.10 עמ' 11 עמ' 16 ופרוט' מיום 29.6.10 עמ' 4 עמ' 2).
- 20 בתקירה נגדית חזר הנאשם והסביר כי נאשמת 2 כאשר היא ברכב נחשבת למלווה (פרוט' מיום 29.6.10 עמ' 3 עמ' 26-22).
- 21
- 22
- 23 משנשאל הנאשם אם הנחה את הנאשמת כיצד ללוות השיב "לא לא הנחתי אותה.
- 24 מורה או סייעת שנמצאת ברכב היא מלווה" (פרוט' מיום 29.6.10 עמ' 5 עמ' 18-17).
- 25 ובהמשך אמר "היא (הנאשמת – י.ר.) היתה יורדת מהרכב, מורידה את הילדים
- 26 ומוסרת להורים" (פרוט' מיום 29.6.10 עמ' 8 עמ' 12-13).
- 27
- 28 הנאשמת מסרה במסורה גירסה משלה על תפקידה ומשנשאלה "את יודעת שאת
- 29 אחראית בתור מלווה להביא את הילדים למקום בטוח או לאמא" השיבה: "הנהג
- 30 תמיד בא להוריד את המנוח ליד ביתו כאשר ליד ביתו תמיד ליד השביל שמוביל לבית ולא צריכים לחצות מלפני חזית הרכב או אחרי..." (שי' 36-39).
- 31

בתי המשפט

תד 002165/09
תאריך: 26.10.2010

בית משפט לתעבורה ירושלים
בפני: כ"י השופט י. ריבלין

1 משנישאלה הנאשמת אם מקבלת תוספת כסף עבור הליווי השיבה "אני מקבלת
2 כסף רגיל, אני מקבלת תוספת כסף על כך שאני מלווה" (ש' 49-50).
3
4 **בנית משפט** הכחישה הנאשמת כי שישמה כמלווה של הילדים (פרוט' מיום
5 29.6.10 עמ' 11 ש' 11) והסבירה כי משישבה מאחור עם הילדים דאגה לפתוח דלת
6 הרכב כדי שהילדים ירדו, הילדים הלכו לכד ולא נהגה לרדת עימם (פרוט' מיום
7 29.6.10 עמ' 11 ש' 14-17). הנאשמת גם אמרה שמעולם לא הוסבר לה שהיא מלווה
8 (פרוט' מיום 29.6.10 עמ' 11 ש' 18-21 ועמ' 15 ש' 10-11). משנדרשה הנאשמת
9 לדבריה בהודעתה כמפורט לעיל הסבירה כי הנאשם התקשר אליה והפחיד אותה,
10 ואף אמר לה מה לומר, דבר שהנאשם הכחיש מכל וכל (ראה פרוט' מיום 29.6.10
11 עמ' 13 ש' 16-17, פרוט' מיום 29.6.10 עמ' 6 ש' 8-15 ופרוט' עמ' 16 ש' 1-12).
12 הנאשמת לא טענה כי הנאשם אמר לה לומר כי היתה מלווה, אלא כי לא הבינה
13 את שאלת החוקר (פרוט' עמ' 16 ש' 15-24, ש' 25-17 עמ' 1). עוד ציינה כי
14 הנאשם אמר לה לא לרדת מהרכב (פרוט' עמ' 14 ש' 6). בהמשך עדותה גם טענה
15 הנאשמת כי היתה נרגשת בעת שמסרה הודעתה – זאת משנדרשה להסביר
16 הסתירות בין הודעתה ועדותה (פרוט' מיום 29.6.10 עמ' 17 ש' 6-9).

עיון

אשר לנאשם 1

- 22 אין מחלוקת כי רכב הנאשם פגע עם גלגל קדמי שמאל במנוח.
- 23 עפ"י שחזור הבוחן ובדיקת שדה הראיה של הנאשם המנוח לא נפגע באזור
- 24 השטח המת שהיה לנאשם.
- 25 ישן מספר גירסאות לגבי אופן התרחשות התאונה והדבר מקובל בתיקים
- 26 מסוג זה. אין בנסיבות תאונה זו צורך להכריע איזו מהגירסאות משקפת אופן
- 27 התרחשות התאונה ובכל אחת מהן חלה אחריות על הנאשם לאירוע התאונה.
- 28 גם אם המנוח היה נפגע בשטח המת לנאשם אחריות לשלמו של המנוח שירד
- 29 מרכבו.
- 30 - נהג סביר, וודאי נהג הסעות, המסיע ילדים קטנים צריך לוודא טרם שיחל
- 31 בנסיעה כי הילדים מחוץ לטווח הסיכון ומשלא עשה כן הנאשם התרשל.

בתי המשפט

תד 002165/09
תאריך: 26.10.2010

בית משפט לתעבורה ירושלים
בפני: כבי' השופט י. ריבלין

- 1 - אין בהתרתשלולת הנאשמת כפי שיובהר להלן כדי לתקן הקשר הסיבתי בין
- 2 התתרשלולתו שלו לבין קרות התאונה. לו היה משגוח הנאשם בנעשה בסביבת
- 3 הרכב ומוודא כי המנוח הגיע לאימו, ולא מתחיל מיד בנסיעה היתה נמנעת
- 4 התאונה. (מבחן "האלמלא")
- 5 מורה מלווה ברכב אינו האחראי הבלעדי על שלומם של הילדים. בידי הנהג
- 6 ובידי בלבד תפעולו של הרכב ועליו מוטלת האחריות העליונה לבטיחות נוסעיו
- 7 (ועוברי הדרך. [ראה ת"ד (י-ם) 2342/05 **מדינת ישראל נ' חי עטייה אברהם**
- 8 **ואח'** (לא פורסם) מיום 30.7.07 וע"פ 2117/08+2100/08 (לא פורסם) מיום
- 9 5.06.08 (להלן: **"פס"ד חי עטייה"**)].
- 10 אשר לקשר הסיבתי. המנוח נפטר כחצי שעה לאחר התאונה ולאור עדות ד"ר
- 11 אבו חלף (ע.ת. 2) ניתן לקבוע כי הוכח הקשר הסיבתי בין המוות והתאונה.
- 12
- 13

אשר לאחריותה של הנאשמת/האם שימשה כמלווה

- 14 - אין חולק כי הנאשמת היא זו שהורידה את הילדים מן הרכב מהדלת הימנית
- 15 כשעליהם להקיף את הרכב (אם מלפנים ואם מאחור) כדי להגיע לאימם. אין
- 16 חולק כי ממקום מושבה לא הייתה יכולה הנאשמת לשמור קשר עין רצוף עם
- 17 הילדים עד אימם וכי לא ליוותה אותם פיזית (ראה ת/פ 9/ש-6-8).
- 18 - איני מקבל את גרסתה המאוחרת והכפושה של הנאשמת בעדותה כי לא
- 19 שימשה בתפקיד מלווה ברכב. בחקירתה כמטורה הסכימה כי היתה מלווה
- 20 את הילדים בהסעה באופן יומיומי (ת/פ 9/ש 30-31). עדותו של עת/3 שגבה
- 21 ההודעה מהנאשמת אמינה בעיניי ואני סבור כי הנאשמת הבינה היטב את
- 22 השאלות בחקירתה שנוהלה בשפה הערבית. אני סבור כי הנאשמת שניתה
- 23 גרסתה במטרה להרחיק מעליה אשמה. על כן אני קובע כי הנאשמת שימשה
- 24 מלווה. אוסיף: אף עדותה של ע.ת. 5 מחזקת את הטענה כי הנאשמת שמשה
- 25 כמלווה להסעה באותו היום (פרד"ט עמ' 36 ש' 22-21).
- 26 - מקבל אני את הטענה כי התשלום בתלוש השכר הינו גלובאלי וכולל את כל
- 27 תפקידי הנאשמת כולל הליווי בהסעה (דברי הנאשם בפרד"ט עמ' 11 ש' 16)
- 28 הנאשם אף לא נחקר בעניין ותלושי השכר לא הוגשו במהלך עדותו. יודגש כי
- 29 על כל שאלה שבמחלוקת יש לעמת את העד, והדבר כאן לא נעשה (י. קדמי, על
- 30 **הרואות**, חלק רביעי, מהדורה משולבת ומעודכנת, התש"ע-2009, עמ' 1949).

בתי המשפט

תד 002165/09

תאריך: 26.10.2010

בית משפט לתעבורה ירושלים
בפני: כב' השופט י. ריבלין

- 1 גם בהנחה המקלה עם הנאשמת כי היא לא קבלה באופן פרגמאלי תשלום עבור
- 2 ליווי הילדים והוראות מדויקות כיצד עליה להוריד הילדים מן הרכב, העובדה
- 3 שאין עליה חולק כי היא ששימשה גננת בגן והיא זו שהורידה את הילדים מן
- 4 הרכב. עובדות אלו מטילות על הנאשמת אחריות לוודא כי הילדים יגיעו
- 5 למקום מבטחים ולדי אימם במקרה זה.
- 6 אחריותו של מורה/גננת לתלמידו היא נגזרת של אחריות הורה לילדו (ראה
- 7 ע"פ 402/75 **אסתר אלגביש נ' מדינת ישראל**, פ"ד (2) 561, 571-570) אחריות
- 8 מוגברת מוטלת על המורה ככל שמדובר במקומות מסוכנים מטבעם כגון שחיה
- 9 בים וכגון המצאות ליד הכביש. (ראה ת"פ (י-ם) 1715/94 **מדינת ישראל נ'**
- 10 **יצחק בן רפאל דהוקי** (לא פורסם) מיום 4.12.97 (להלן: "**פס"ד דהוקי**") ורע"פ
- 11 185/94 **סיבוני נ' מדינת ישראל**, (לא פורסם) מיום 28.2.94 (להלן: "**פס"ד**
- 12 **סיבוני**") אחריותה של המורה/גננת אינה מטת"מת בעת היציאה משערי בית
- 13 הספר או הגן אלא היא נמשכת כל עוד הילד נמצא במחיצתם וכשעולה
- 14 מהנסיבות כי הוא אמון עליהם. העובדה כי לנאשמת היה תפקיד באותו היום
- 15 להוריד את הילדים מאחור אינה מסתכמת בהורדתם מהרכב, אלא בהנחתם
- 16 הילד למקום מבטחים- להורה.
- 17 העובדה שהנאשמת לא קבלה הדרכה מסודרת על אופן תפקידה להוריד את
- 18 הילדים והעובדה שהנאשם וע.ת. 5 ישבו בקידמת הרכב אינה מעלה ואינה
- 19 מורידה לעניין רשלנותה. כמורה/גננת הנמצאת עם הילדים בכל שעות היום עד
- 20 הגיעם לביתם יש לצפות להיכרות עם יכולתם הפיזית והמנטלית של ילדים
- 21 והיכרות עם מסוגלותם (ראה פס"ד חי עטייה). אף אם הנאשמת קבלה
- 22 הוראה שלא לרדת עם הילדים מהרכב היה עליה לסרב לעשות כן, ולא תוכל
- 23 להתגונן בטענה זו שכן "אין שליח לדבר עבירה" (ראה ת"ד (י-ם) 2550/04
- 24 **מדינת ישראל נ' סבן ליאורה** (לא פורסם) מיום 23.11.04 פסקה 27 לפסק
- 25 הדין).
- 26 לפי דברי הנאשמת בד"כ הנאשם הוריד הילדים כשצד ימין של הרכב פונה
- 27 לכיוון שביל הגישה לביתם ואילו באותו יום הורידם כשצד שמאל רחוק
- 28 מהשביל.. היה על הנאשמת בנסיבות אלה להפעיל שיקול דעת ולא לפעול
- 29 טכנית, חובה הייתה על הנאשמת לתת הדעת לסכונים ולהבהיר את הילדים
- 30 לאימם שהמתנה מצידו השמאלי של הרכב.

בתי המשפט

תד 002165/09

תאריך: 26.10.2010

בית משפט לתעבורה ירושלים

בפני: כב' השופט י. ריזבלין

- 1 מלווה סביר לא היה מוריד ילדים בני 2.5 ו-3.5 קטני קומה וחסרי שיקול דעת
- 2 ומצפה כי יקיפו את הרכב בבטחה בכוונות עצמם ללא השגחה. כן היה עליה
- 3 לצפות כי עלול הנהג/הנאשם שלא להבחין בהם בשל קומתם הנמוכה ולהתחיל
- 4 בנסיעה טרם שהגיעו למקום מבטחים.
- 5 הנאשמת טענה כי לא היה זה מתפקידה ללוות הילדים ועשתה זאת כמתדבבת
- 6 מתוך אהבה לילדים, לדבריה סייעה להם בפיתחת הדלת ובהחזקתה כיוון
- 7 שהדלת כבדה ובהורדתם מהרכב (פרוט' עמ' 11 ש' 14-17). אך, משום מה לא
- 8 השכילה הנאשמת להבחין כי אף מחוץ לרכב וביתר שאת אין ילדים רכים
- 9 בשנים יכולים להתמודד לבד עם הסכנות שטומנת הסיטואציה. (על משמעות
- 10 גילם הצעיר של הילדים ראה למשל פס"ד סיבוני)
- 11 אשר לטענת הנאשמת כי הופתעה שהנאשם החל מיד בנסיעה לאחר שהורידה
- 12 את הילדים וסגרה את דלת החזרה. הנאשמת עצמה ציינה כי "תמיד הוא כד
- 13 ממהר בשעת פיצור הילדים" (ת/9 ש' 10-9). לפי דבריה שלה אם כן התנהלותו
- 14 של הנאשם הייתה צפויה ומסוכנת בשל היכרותה עימו.
- 15 אין באחריותו של הנאשם לתאונה כדי להסיר מאחריותה של הנאשמת לקרות
- 16 התאונה. אחריותם לתאונה היא משולבת. רשלנותו של הנאשם אם כן אינה
- 17 מנתקת את הקשר הסיבתי בין התרשלותה שלה לתוצאות הטראגיות. על-פי
- 18 מבחן ה"אלמלא" – הסיבה בלעדיה אין" – לו הייתה הנאשמת מלווה המנוח
- 19 לאימו, הנאשם לא היה מתחיל בנסיעה עד שהייתה שבה לרכב כשהילדים היו
- 20 כבר במחיצת אימם. על הנאשמת אם כן היה לצפות כי הנאשם עלול להתרשל
- 21 ולהתחיל מיד בנסיעה עת היא סוגרת את דלת המיניבוס ללא הפעלת שיקול
- 22 דעת, התרשלות של נהגים אינה מחוץ למתחם הצפיות הסבירה. (ראה פס"ד
- 23 דחוקי, פס"ד חי עטייה).
- 24
- 25

על כן אני מרשיע את שני הנאשמים בגרימת מוות ברשלנות.

- 26 **את הנאשם 2 אני מרשיע בנוסף בעבירות של בהפרת חובת פוליסה ובהגנה ללא רשיון**
- 27 **רכב תקף.**
- 28

- 29 ניתנה היום 26 באוקטובר 2010, י"ח בחשוון תשע"א, בנכחות בי"כ המאשימה ע"ד גלית שהם,
- 30 הנאשם ובי"כ הנאשם 1 עו"ד גוראייסי, הנאשמת 2 ובי"כ ענ"ד מרואן עאודה.

בתי המשפט

תד 002165/09
תאריך: 26.10.2010

בית משפט לתעבורה ירושלים
בפני: כב' השופט נ. ריבלין

**יוסף ריבלין,
סגן נשיאה**

1 ב"כ הנאשם עו"ד גוראסי: מבקש דחייה לטיעונים לעונש, מבקש תסקיר
2 התסקיר שאני מבקש זה מה שעובר על הנאשם מיום התאונה ועד היום.
3 ב"כ המאשימה: מבקשת לדחות גם את הטיעונים לעונש, רוצים ללמוד את הכרעת הדין ולגבש
4 עמידה עונשית.
5 ב"כ הנאשמת: אדוני קבע בהכרעת הדין אנטו נעין מבקש דחייה לטיעונים לעונש
6
7 פל' הנאשם: 0526531363, בית 02 – 5839815 עו"ד ג'ראסי 62333336 – 02
8 פל' הנאשמת: 0505463720 עו"ד מרואן עוראדה טל' 6329968 – 052.

החלטה

קובע לטיעונים לעונש ליום 5.12.2010 בשעה 11: 30.

12 במידה וב"כ הנאשמים יבקשו תסקיר עליהם לפנות בכתב תוך פירוט נימוקיהם תוך 7 ימים
13 מהיום.
14

15 החלטה לעניין התסקיר תינתן לאחר קבלת תגובת המאשימה. לפיה העניין תינתן החלטה לעניין
16 תסקיר גם בהעדר הצדדים ובכל מקרה המועד שנקבע שריר וקיים.
17

18 ניתנה היום 26 באוקטובר 2010, י"ח בחשוון תשע"א, בנכחות ב"כ המאשימה ע"ד גלית שהם,
19 הנאשם וב"כ הנאשם 1 עו"ד ג'ראסי, הנאשמת 2 וב"כ עו"ד מרואן עוראדה.
20
21

**יוסף ריבלין,
סגן נשיאה**